„Maasi, kas magad juba? Küll oled sa aga unine. Tule üles, ise lubasid seni valvata, kuni vanemad magama jäävad.“ Teine hiir sirutas sametise nina pehmest pesast ja vastas:

„Ei, Niksi, ma ainult tukkusin. Oled sa juba kuulatanud, kas nukud magavad?“

„Kes teab, kas nad üldse magavad, kui nad juba söömata võivad olla. Eks vaatame järele.“

Tasa ronisid hiirepojud nukkude juurde.

„Neil ei ole pehmet kasukat seljas, nagu meil,“ imestus Niksi.

„Ja neil ei ole nina all vurrusid,“ arvas Maasi. Natuke aega kükitasid nad nukkude juures, siis limpsasid kiiresti üle nukkude põskede, sellega oli nende tutvus tehtud ja väikesed nagu ploomid ruttasid nad hirmunult pesasse tagasi.

Teisel hommikul ärkasid hiirekesed varakult ja lasksid üksteise võidu kukerpalli. Kui küllalt oli mängitud, siis istusid poolringi-taoliselt ja hakkasid endid hoolsasti lakkuma. Sealjuures vilkusid nende rahutud särasilmad salaja nukkudele. Peedu küsis suuremalt hiirelt, kellel üks kõrv pahupidi oli pöördunud:

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 18